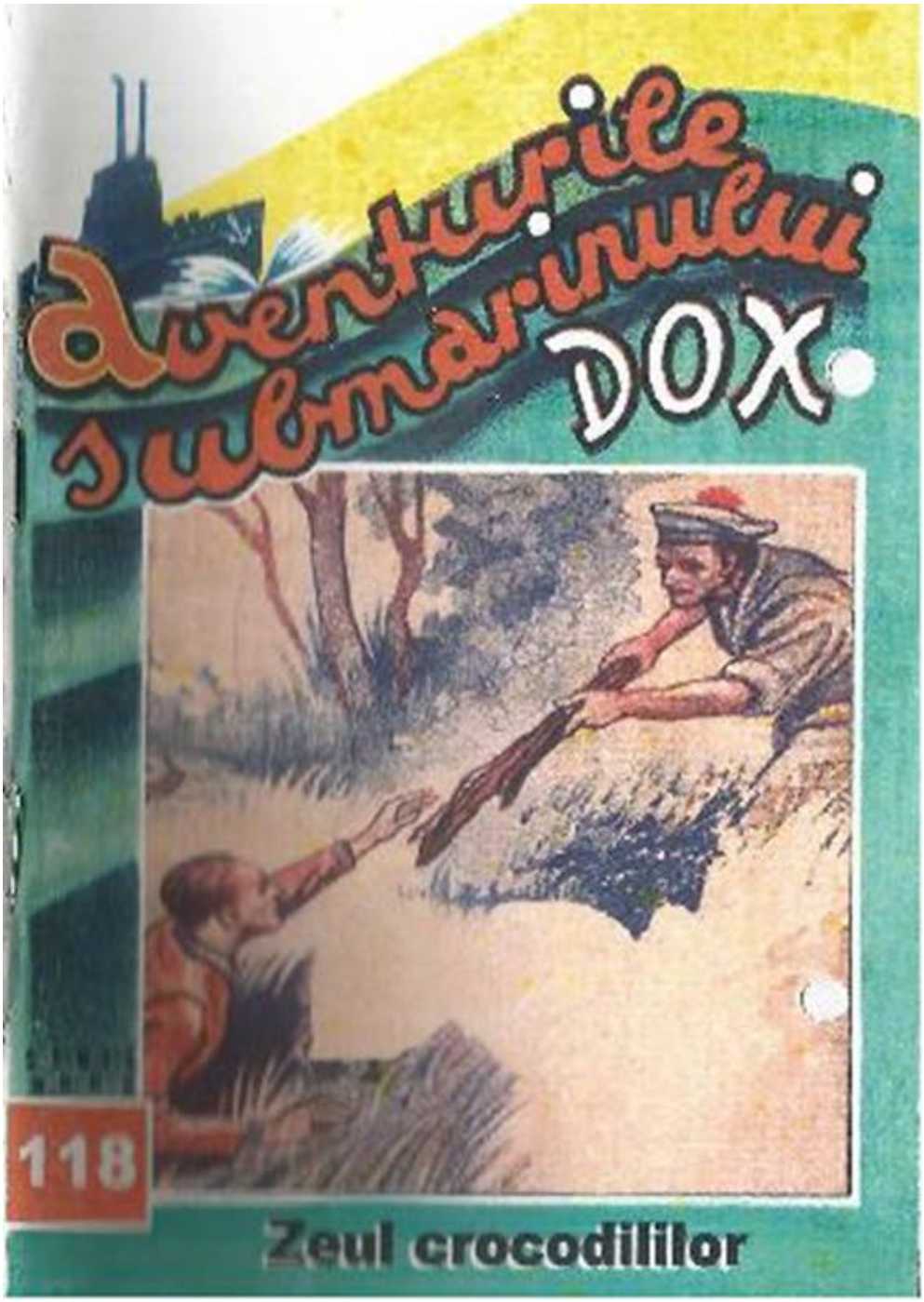
Aventurile submarinului DOX
118
Zeul crocodililor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 118

ZEUL CROCODILILOR

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
GEORGE UCIDE UN URS NEGRU

CEI CINCI CAMARAZI SCĂPASERĂ cu bine din ultima aventură. Părăsiră fluviul Gapti şi porniră spre nord, având ca ţintă orăşelul Musaffapur, aşezat la unul din numeroşii afluenţi ai Gangelui. De acolo mai aveau de călătorit vreo cinci zile ca s-ajungă în ţinutul unde locuia prietenul lor, prinţul Ghasna.

În zorii zilei, după o noapte de drum, coborâtă din barcă şi după ce îmbucară ceva pe malul fluviului Gapti, porniră pe şoseaua veche ce se făcea înaintea lor.

— Eu am impresia – zise doctorul Bertram – că şoseaua asta era des folosită în vremurile dinainte. Poate că locul de debarcare unde am părăsit barca fusese sfânt cândva. Cred că, dacă mergem fără să ne ostenim prea mult. Mâine să prânz ajungem la Musaffapur.

— Da, sunt vreo cincizeci de kilometri – răspunse căpitanul – pe care i-am putea face chiar în cursul zilei de astăzi, dar pe căldura asta ar fi cam prea obositor şi primejdios. Vom face câteva popasuri şi ne vom alege un loc. Bun pentru noapte. În Musaffapur vom putea rămâne pantă a doua zi dimineaţă, când putem pomi mai departe.

George mergea cu câţiva paşi înaintea tatălui sau şi a doctorului, cărora le urmau cei doi uriaşi; Petre şi Kard. După un obicei statornicit ducea sub braţ puşca, spre a se putea folosi de ea imediat ce s-ar fi simţit nevoia.

Şoseaua era largă de vreo opt metri şi mărginită de codrii seculari. Pământul era nisipos şi se mergea bine pe el. Marşul acesta monoton începu să-l cam plictisească pe George, ceea ce-l făcea posomorât. Cu toate acestea, nu slăbea din ochi desişul de pe ambele laturi, căci nădăjduia mereu şi descopere ceva deosebit.

Dar ceasurile se scurgeau unul după altul şi în pădure era linişte. În cele din urmă, li se făcu foame. Aveau ei, nu-i vorbă, destule conserve ca să-şi încropească o masă ca lumea, dar tot le-ar fi fost mai plăcut ceva vânat.

Ajunseră la un luminiş mare pe care îl tăia şoseaua. Auziră acolo şi şopotul unui izvor, ceea ce-l hotărî pe căpitan să ordone un popas de două ceasuri.

În mijlocul luminişului se afla un copac bătrân sub ramurile căruia aveau umbră destulă. Era un loc minunat de popas, iar Petre şi Kard începură să facă o groapă pentru foc şi să adune vreascuri.

— Tata, să-ncerc să dau de vreun vânat? întreba George. Poate izbutesc să împuşc ceva în timp de jumătate ceas – dacă

nu, mă-ntorc.

— Bine, băiete, încearcă! spuse căpitanul. Izvorul acesta o fi o adăpătoare pentru multe animale şi s-ar putea să ai noroc. Să fii însă cu băgare de seamă, căci în pădurea asta cred că se aţin multe fiare de pradă. Nu numai tigri, ci şi urşi dintr-aia negri, care sunt foarte primejdioşi.

— O fripturică de urs ne-ar prii foarte bine – răspunse George, râzând – atât de răi n-or fi Moş Martinii ăştia. Nu mă depărtez prea mult şi-apoi ştii că sunt cu luare-aminte.

George îşi lăsă jos raniţa, mai încercă odată puşca şi pistoalele, apoi intră în desiş.

Găsi multe potecuţe care duceau toate spre izvor. Dădu de urme de bivoli şi rinoceri, alături de altele de căprioare şt cerbi – în câteva locuri chiar urme de tigri, de panteră şi de urşi.

Îşi spuse cu drept cuvânt că va fi greu să vâneze vreo căprioară sau vreun cerb, căci animalele acestea sunt foarte sperioase. De aceea, deşi tatăl său îl prevenise să se ferească de urşi, hotărî, totuşi, să dea de unul dintr-aceştia.

Urmele după care se luă i se părură foarte proaspete, ceea ce însemna că ursul fusese de curând la izvor. După mărimea lor îşi dădu seamă că fiara trebuia să fie mare, aşa că se cerea multă băgare de seamă.

Auzise el multe povestindu-se despre aceşti urşi indieni, care ar fi foarte primejdioşi. Ştia însă că băştinaşii au năravul să exagereze lucrurile şi apoi aceştia, cu armele lor primitive, aveau chiar motiv să se teamă.

După ce merse vreo zece minute pe urmele ursului, tânărul ajunse iarăşi într-un luminiş mare, presărat cu dărâmături de piatra. Erau acolo rămăşiţele unei clădiri străvechi, câteva ziduri dintre care cel mai înalt să fi avut vreo trei metri. Acum trebuia să caute cu atenţiune ca să poată urmări mai departe drumul ursului, căci pe bolovanii de acolo nu se întipăreau urme. Nehotărât, George rămase câteva clipe în faţa ruinelor, întrebându-se dacă nu cumva ursul îşi avea bârlogul înlăuntrul acestor ziduri.

Atunci înaintarea devenea foarte primejdioasă, căci, cu oricâtă luare aminte ar fi mers, nu putea evita ca adesea să se rostogolească pietricele sub picioarele sale. Dacă se pomenea brusc înăuntrul zidurilor cu ursul, pe care-l trezea poale din somn, era în mare primejdie.

Deodată văzu un roi de albine dispărând prin deschizătura unde fusese uşa clădirii. Trebuiau să-şi aibă stupul înlăuntrul ruinei şi de sigur că ursul intrase acolo numai ca să fure mierea.

George vru să pornească înainte, când se răzgândi, spunându-şi că acum stătea în faţa unei primejdii îndoite. Nu numai ursul îl va ataca, ci şi albinele se vor năpusti asupra lui daca se apropia de stupul lor.

Îşi încordă auzul şi auzi un mormăit uşor. Se părea deci că ursul fusese atacat de albinele furioase. George stătea ceva mai deoparte şi albinele nu-l luau în seamă când intrau bâzâind în ruină.

Mormăitul ursului era tot mai tare – probabil ca nu se mai putea apăra de duşmanii lui mărunţei. Bănui că Moş Martin va ieşi afară îndată, urmărit de albine şi în cazul acesta, el nu trebuia să stea prea aproape de intrare, căci chiar dacă ar izbuti să-l răpună pe urs cu un glonţ bine ţintit, albinele îl vor ataca îndată.

Alergă deci înapoi la marginea desişului şi aşteptă acolo. Şi într-adevăr, după câteva minute ursul ieşi în goană afară din ruină. Alerga atât de repede încât se şi apropiase la câţiva metri de George, înainte ca acesta să-şi poată smuci puşca de pe umăr.

Ursul – în jurul căruia bâzâiau albinele furioase – băgă de seamă această mişcare, se ridică fulgerător în două labe şi astfel înaintă spre tânăr.

George nu-şi închipuise vreodată că urşii negri ar putea fi atât de mari. Şi ceea ce-l miră şi mai mult, era repeziciunea cu care se apropia fiara.

Primejdiosul animal nu mai era decât la trei metri şi dându-şi seamă de pericolul în care se afla, tânărul erou trase, fără să mai ţintească. Rezultatul fu surprinzător: matahala începu să se clatine, scoase un răget, apoi căzu pe picioarele dinainte.

George se simţi mândru de această izbândă şi, lăsând puşca jos, privi cu bucurie la fiara doborâtă. Dar deodată scoase o exclamaţie de durere, căci simţi la ceafă înţepătura unei albine.

În aceeaşi clipă ursul uriaş se ridică, scoţând un mormăit înfiorător. Laba uriaşă se abătu vijelios pe lângă faţa lui şi, dacă ar fi nimerit, bietul tânăr s-ar fi ales cu capul zdrobit. Însă George sării repede câţiva paşi înapoi şi ridică iar puşca. Dădu să apese pe trăgaci, când simţi iarăşi înţepătura dureroasă a albinei în dosul urechii. Fără voie se dădu în lături şi glonţul care ar fi trebuit să nimerească ochiul ursului râni numai matahala lângă ochiul stâng.

Înainte ca să poată descărca un al doilea glonţ, o lovitura grozavă de labă îi smulse puşca din mână.

George se afla acum într-o situaţie foarte primejdioasă. Trase imediat cu mâna dreaptă pistolul, slobozi un glonţ, dar acesta nu-şi făcu efectul, căci o clipită după împuşcătură îi

zbură din mână şi arma aceasta, datorită unei alte lovituri de labă dată de urs. Fulgerător îi trecu prin minte că putea fi bucuros că scăpase cu mana teafără. Numai cu un centimetru trecuse lovitura labei grozave pe lângă degetele sale.

Duse îndată mâna la al doilea pistol; îl scoase abia pe jumătate, când matahala se năpusti asupra lui. George fu zvârlit cât colo şi căzu pe un bolovan, ceea ce-l făcu să scoată un ţipăt de durere, căci se lovise rău de tot.

Văzu deasupra lui trupul negru al ursului, văzu colţii-i uriaşi, ochii lui mici şi scânteietori. Fiara se năpusti asupra lui ca să-l sfâşie, dar în aceeaşi clipă George îşi învinse durerea şi slăbiciunea ce-l cuprinsese. Se aruncă fulgerător în laturi şi matahala se prăbuşi. Căci lovitura dăduse greş.

În aceeaşi clipă tânărul se ridica, dar pistolul nu-l mai avea, căci îi căzuse din brâu.

Avea în schimb pumnalul şi trebuia să se folosească repede de el, deoarece ursul se şi ridicase iarăşi. Scoase arma preţioasă şi izbi cu putere în fiara, nimeri bine, căci tăişul ascuţit se înfipse până la plasele în trupul animalului Acesta căzu grămadă, dar George nu mai putu trage afară pumnalul, care se înţepenise parcă acolo.

Răsuflă însă uşurat, căci se părea că lovitura aceasta pusese capăt vieţii primejdiosului său potrivnic.

Bucuria lui nu fu de lungă durată deoarece în clipa următoare simţi iar o înţepătură de albină la ureche. Vru să se îndepărteze repede de acolo ca să scape de insectele acestea grozave, dar alunecă şi căzu grămadă printre dărâmăturile de pietre. Pe jumătate ameţit se ridică şi atunci văzu că şi ursul grav rănit se scula de jos.

Trebuia să fugă cât mai repede nemai având acum nici o armă la îndemână. Băgă de seamă cu spaimă că atunci când căzuse, piciorul său drept se prinsese între doi bolovani. Se smuci cât putu să şi-i scoată, dar îşi pricinui numai dureri, fără să se poată elibera.

Şi ursul se apropia, clătinându-se. Se părea că-şi adunase toate puterile, ca să se răzbune pe cel care îl rănise.

Ochii mici şi scânteietori de răutate erau îndreptaţi asupra lui George, care stătea înmărmurit şi vedea catastrofa apropiindu-se. Colţii puternici ai ursului sclipeau între buzele răsfrânte şi tânărul avu impresia că-i simte înfigându-i-se în carne.

George simţea că e pierdut dacă nu întreprindea ceva ca să se salveze. Încercă încăodată să-şi elibereze piciorul, totul fu însă în zadar.

În disperarea să luă repede o hotărâre; care i s-ar fi părut caraghioasă dacă ar fi stat să chibzuiască. Se aplecă repede,

apucă un bolovan şi-l zvârli cu toată puterea în ursul care, în vremea asta, se apropiase până la câţiva paşi, cu un răget înăbuşit fiara se dădu înapoi, căci bolovanul îi rupsese câţiva dinţi şi-l rănise grav la nas.

Ameţita pe jumătate, matahala începu să se legene încoace şi-ncolo şi George se socoti salvat. Nădăjduia că duşmanul său de moarte nu-şi va mai reveni, ca să atace încă odată. Se înşelase însă, câteva clipe fiara uriaşă rămase întinsă la pământ, apoi deodată se ridică iarăşi şi, cu puterea pe care i-o dădea setea de răzbunare, înainta clătinându-se, cu botul însângerat, larg deschis, cu ochii scânteietori de furie.

George căută încă o piatră pe care s-o poată zvârli, dar nu găsi nici una.

Ursul se apropiase până la doi paşi, se ridică anevoie pe picioarele dinapoi, pregătindu-se să dea lovitura hotărâtoare cu una din labe. Tânărul stătea liniştit, spunându-şi că nu putea aştepta salvarea decât de la propria-i dibăcie şi prezenţă de spirit. Trebuia să-ncerce să scape în ultimul moment de lovitura pe care se pregătea s-o dea matahala neagră.

Ursul mai făcu un pas, apoi repezi laba. Dar fu aceeaşi clipă George se aplecă fulgerător cât putu de mult şi lovitura nu-l atinse.

Fiara îşi pierdu cumpăna şi se prăbuşi pe labele dinainte. Tânărul nostru erou se folosi de clipa aceasta cu o prezenţă de spirit uimitoare.

Se aplecă mult înainte, apucă mânerul pumnalului înfipt în spatele ursului şi smulse arma cu toată puterea.

Sângele ţâşni ca un şuvoi, dovadă că pumnalul tăiase o vână mare. Fără să piardă timp o singură clipă, George ridică braţul încă odată şi repezi arma ascuţită în trupul primejdiosului său duşman.

De data aceasta nimeriseşi mai bine – adică, drept în inimă. Ursul începu să horcăie şi căzu grămadă. Se zvârcoli în ţărână, bătu aerul cu labele şi în cele din urmă rămase nemişcat.

— Bravo, George! se auzi în aceeaşi clipă glasul tatălui său de pe marginea luminişului. Bravo, băiete, iată încă o ispravă de vitejie pe lângă celelalte multe ale tale. Sunt mulţumit că n-am mai fost nevoit să intervin – bănuiam eu că te afli într-o situaţie primejdioasă. Povesteşte cum s-a întâmplat!

Camarazii veniră în luminiş. Petre aprinse în apropierea ursului un foc de frunze uscate, al cărui fum alungă albinele care roiau încă acolo.

În vremea asta Kard şi căpitanul scoaseră piciorul lui George dintre cei doi bolovani, apoi doctorul se ocupă de înţepăturile de albine pe care le căpătase tânărul.

După aceea George povesti în amănunţime primejdioasa aventură şi când sfârşi, doctorul Bertram clătină capul şi zise:

— Aşa ceva numai lui George al nostru i se poate întâmpla. Ar fi de necrezut dacă n-am vedea cu ochii noştri. Şi ia priviţi ce matahală de urs! În orice caz, blana trebuie s-o luăm.

Petre şi Kard jupuiră ursul de piele, apoi tăiară cele mai bune bucăţi de carne şi încărcaţi din greu, camarazii se înapoiară în tabăra lor.

II
UN ÎNSOŢITOR CIUDAT

POPASUL ŢINU MAI MULT decât prevăzuse căpitanul. Aventura lui George şi jupuirea ursului timp, nu glumă.

Se făcuse târziu după amiază când micul convoi se puse iar în mişcare. Căpitanul orânduise marşul să ţină încă vreo trei ceasuri, apoi să caute alt loc potrivit unde să poposească peste noapte.

Chiar dacă prin asta exista primejdia ca în timpul nopţii să se apropie multe animale, printre care, de sigur şi fiare de pradă – avantajul de a avea apă în apropiere precumpănea asupra acestui pericol. Un foc bun îi va alunga pe obişnuiţii vizitatori ai adăpătoarei.

Piciorul lui George avusese prea puţin de suferit, aşa că putea merge foarte bine. Iscodea cu atenţiune în jurul său – şi păţania cu ursul negru nu făcuse decât să-i stârnească şi mai mult pofta de aventuri.

Tresări deodată, căci dintr-o tufă deasă se ivi pe nesimţite un om şi se opri la vreo şase metri de dânsul.

Era un indian a cărui întreagă înfăţişare avea ceva misterios. Purta în jurul mijlocului numai un şorţuleţ, iar un turban alb în jurul capului; era atât de slab încât îi ieşeau vinele prin piele, totuşi acest schelet viu trebuia să fie foarte puternic, căci mişcările lui erau nespus de mlădioase.

Chipul îi era de o urâţenie de neînchipuit. Printre buzele subţiri care aveau o expresie fioroasa şi în jurul cărora se vedeau câteva fire de barbă, luceau nişte dinţi laţi şi gălbui. Nasul său semăna cu al unui vultur, fruntea joasă dovedea cruzime – iar ochii-i erau cu adevărat grozavi.

Astfel de ochi nu văzuse încă George în viaţa lui. În mijlocul irişilor negri se vedeau pupile galbene, care nu erau rotunde însă, ci se lăsau în jos ca nişte dungi late. Şi privirea acestor ochi era atât de rea încât George râmase nemişcat câteva clipe.

În cele din urmă îşi reveni, ridică puşca şi întrebă cu asprime:

— Cine eşti tu?

Dar indianul nu răspunse. Un zâmbet dispreţuitor se ivi pe buzele lui şi în clipa următoare dispăru iarăşi în desiş.

George ar fi putut să-l ţintuiască în loc, cu un glonţ, dar în momentul aceia fu atât de zăpăcit încât aproape că nici nu-i dădu în gând asta.

Pe de altă parte n-avea nici un drept să tragă în indian. De ce să-l împiedice să-şi vadă de drum?

— Ciudaţi ochi avea indianul! zise doctorul îndărătul lui George. Privirea lui te paraliza parcă. Păcat că n-a rămas locului, mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu el.

Camarazii se opriseră în spatele tânărului când se ivise indianul.

— O fi vreun fachir care locuieşte pe aici prin apropiere – îşi dădu cu părerea căpitanul – astfel de indivizi vom întâlni des cu cât vom pătrunde mai mult înlăuntrul ţării. Dar ăsta a fost misterios de tot, n-am ce zice. Nouă însă n-are ce să ne strice – aşa dar, înainte, George!

Tânărul îşi urma drumul. Trecând însă pe lângă tufişul în care dispăruse indianul, privi cu luare-aminte şi i se păru că zăreşte scânteind misterioşii ochi galbeni ai Indianului.

Se arata o nouă aventură… Tot timpul de-aci încolo George fu stăpânit de o teamă nelămurita. Presimţind apropierea unei primejdii.

Mergând voinicește, privea totuşi cu atenţiune în jurul său şi, după vreo jumătate de ceas, Indianul apăru iarăşi în faţa lui.

Şi de data aceasta se ivise din tufiş pe neaşteptate şi se proţăpise în mijlocul şoselei. Ochii săi se aţintiră din nou asupra lui George şi privirea lor era şi acum atât de ameninţătoare, încât tânărul nu fu în stare să ridice braţul în care ţinea puşca. Şi la fel trebuie să se fi petrecut lucrurile şi cu tovarăşii săi, căci dânsul nu auzii nici o împuşcătură dindărătul său.

Într-un târziu, George izbuti totuşi să-şi încordeze voinţa până într-atât încât să ridice puşca, dat înainte ca să poată trage, indianul se făcu iarăşi nevăzut în frunziş.

Mişcările sale erau atât de mlădioase, că nici o frunză nu foşni – şi atât de repezi încât George, oricât s-ar fi căznit, n-ar fi putut slobozi un glonţ sigur.

După ce se smulse din înmărmurire, George se-ntoarse spre ai săi şi zise:

— Zău că nu mai pricep nimic! Cum a izbutit să ne-o ia înainte prin desiş? Noi am mers doar destul de repede pe şosea, pe când dansul trebuia să înlăture toate piedicile din cale! Poate ca există vreo potecuţă care duce prin desiş paralel cu şoseaua – îşi dădu cu părere doctorul. Dar se poate să fie şi altfel, adică vreau să spun ca el se pricepe să meargă mai bine prin pădurea încâlcită, decât noi la drumul drept.

— Misterios om! murmură căpitanul. Ce l-o fi făcut să ne sperie a doua oară? O fi vrând să ne împiedece să mergem înainte pe şoseaua asta? Nu cred că urmăreşte să ne tragă o păcăleală, căci înfăţişarea lui e prea serioasă şi ameninţătoare.

— Încă de la întâia întâlnire cu el m-a cuprins presimţirea unei primejdii – spuse George – nu ştiu de ce bănuiesc acum că indianul ascunde pe aici prin apropiere vreo taină pe care vrea s-o ferească de noi.

— Atunci n-ar fi de fel bun mijlocul de care ne foloseşte – spuse doctorul, râzând – cel puţin faţă de noi nu, căci, după cum te cunosc, dragă George, cred că asta te-a făcut şi mai curios.

— Ai dreptate, aş da mult să aflu taina acestui om – răspunse tânărul – cu toate astea, mi pot scăpa de presimţirea unei primejdii foarte mari şi apropiate. E ciudat!

— Ce? Să fi izbutit indianul acesta să te sperie pe tine? făcu Farrow, mirat. Asta ar îi prea de tot Cred că aventura cu ursul ţi-a cam slăbit nervii, băiete. Sunt şi eu de părere că indianul e foarte misterios, privirile sale te paralizau, nu alta – dar mulţi indieni au în privire această putere hipnotică. Las-că găsim noi curând un loc de popas pentru noapte şi mâine dimineaţă vei râde singur de temerile tale de acum.

George nu răspunse imediat, îi era parcă ruşine de spaima lui, aşa că se sili să râdă şi în cele urmă zise:

— Ha, tată, ai dreptate, să-l lăsăm pe indianul acela ciudat. Dar dacă se mai iveşte odată pe neaşteptate înaintea mea şi mă priveşte aşa de ameninţător, îi învăţ eu minte, fii pe pace! Nu voi mai şovăi, ci voi trage asupra lui.

— Dar asta n-o poţi face, George, zise căpitanul. Atâta vreme cât nu ne ameninţă el, nu putem trage asupra lui. Însă dacă se mai arată odată putem încerca să-l oprim şi să-l descoasem.

— Bine, voi vedea ce se poate face – zise George – să mergem înainte!

Tânărul iuţi pasul, dar nu pierdu din ochi tufele de pe dreapta şoselei, unde dispăruse Indianul, a doua oară.

Oricât de tare căuta să se ţie nu putea împiedeca să se încuibeze tot mai mult într-însul acest simţimânt neplăcut, i se părea că ciudaţii ochi galbeni ai Indianului îi privesc încă, cu acea privire stăruitoare, paralizantă.

Simţea că va mai avea de întâmpinat primejdii mari din cauza acestui indian.

Dar cu cât înainta, cu cât trecea mai mult timp fără ca Indianul să se mai arate – cu atât devenea mai liniştit, mai despovărat. I se păru deodată că trecuse de zona în care ameninţa primejdia. Probabil că rămăsese în urmă omul care exercita o înrâurire atât de puternică asupra simţurilor sale.

După vreun ceas George se pomeni într-un luminiş pe a cărui margine stângă curgea un pârâu, Aici era un loc minunat

pentru popas de noapte, căci lemne uscate se găseau deajuns sub copacii uriaşi.

Se vedeau multe urme de animale în luminiş, printre care copite de pachidermi şi labe de tigri, dar un foc bun la marginea luminişului îi vă opri pe toţi.

Cam peste un ceas şi jumătate trebuia să se înnopteze. Camarazii începură îndată să facă pregătirile. George şi doctorul săpară de data asta groapa pentru foc şi aprinseră lemnele, atârnând deasupra vasele cu apă.

În vremea asta, Petre şi Kard tăiară crengi groase, cu ajutorul cărora făcură în pripă nişte colibe, unde să fie la adăpost şi de vreo ploaie. Apoi făcură culcuşuri din frunze şi când sfârşiră era şi mâncarea gata. După ce îmbucară cu poftă şi traseră la sorţi rânduiala pazei.

George căpătă ultima veghe, ceea ce însemna că trebuia să fie treaz de la două până la trei noaptea.

Doctorul Bertram avea cea dintâi veghe. Se aşeză lângă foc în apropierea grămezii de lemne adunată de Petre şt Kard, aşeză puşca pe genunchi şi iscodi cu luare aminte în juru-i, aruncând din vreme în vreme câte un lemn în foc.

Camarazii ceilalţi se întinseră în culcuşuri şi adormiră îndată. Marşul îndelungat în căldura umeda a pădurii obosise mult.

Şi doctorul era somnoros şi se străduia din răsputeri să rămână treaz.

Ştia însă cât de primejdios putea să fie daca îşi uita datoria şi focul se stingea cu-ncetul. Cât de uşor se putea strecură atunci un tigru, unul din clasa numită man-eater şi să-l smulgă de la foc, trăgându-l în desiş.

Sau vreun elefant furios, turburat la izvor de prezenta oamenilor, ar putea distruge coliba şi calca în picioare pe cei dinăuntru.

Pădurea seculară, care face impresia că doarme în timpul zilei, se trezi la viaţă după ce se înnoptă. Larma cea mai mare o făceau milioanele de insecte, apoi păsările, maimuţele şi din când în când se auzea din depărtare ţipătul unei sălbătăciuni, sunetul de trompetă al unui elefant şi răgetul cutremurător al tigrului, prin care dădea de veste celorlalte animale că pornea la vânătoare.

În câteva rânduri doctorul băgă de seamă că se apropiau animale sălbatice de luminiş, dar, speriate de flăcări, se retrăgeau în desiş, pentru a fugi apoi îndărăt.

Deodată tresări. În apropiere se auzise pufăitul unui tigru. Cu siguranţă că fiara îşi avea sălaşul pe acolo şi-şi lua tributul zilnic dintre căprioarele sau mistreţii care veneau să se adape. Doctorul zvârli repede un braţ întreg de lemne în foc, care îşi

înălţă îndată flăcările sus de tot. Prevederea aceasta nu fu de prisos, căci auzi cum fiara se îndepărtează, mârâind furioasă. Era o vecinătate foarte neplăcută. Doctorul ridică puşca, pentru a fi pregătit în orice clipă, apoi privi cu atenţiune la tufişurile de unde şi auzise pufăitul tigrului.

Desigur că fiara speriată se va înapoia în curând, ca să mai dea târcoale lagărului. Numai izbucnirea flăcărilor îl speriase în primul moment. Îngândurat, doctorul privi la grămada de lemne de lângă el şi se-ntrebă dacă va fi deajuns în cazul că va fi nevoie să întreţină flăcările. N-ar fi mai bine să-i trezească pe camarazi, ca să vegheze împreună?

Privi la ceas şi văzu că peste câteva minute se sfârşea veghea sa, astfel că se hotărî să aştepte. După dânsul era rândul căpitanului.

Cele câteva minute se scurseră în linişte. Doctorul îl trezi pe căpitan, după ce mai aruncă o grămadă de lemne pe foc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul îndată. De ce-ai făcut un foc atât de mare, doctore? Ai observat ceva suspect?

— Da, destul de suspect, răspunse doctorul.

— Un tigru s-a furişat până aproape de lagărul nostru şi părea foarte întărâtat.

— Atunci o fi fost un *man-eater*, zise Farrow. Trebuie să fim cu mare luare-aminte în cazul acesta. Numai de-ar ajunge lemnele dacă vom fi nevoiţi să întreţinem un foc atât de mare. N-aş sfătui pe nimeni acum să meargă să adune alte lemne de pe marginea luminişului.

— Mă gândesc dacă n-ar fi bine să-i trezim şi pe ceilalţi camarazi – propuse doctorul. În felul acesta putem lăsa focul să ardă cât vom avea lemne şi să împuşcăm fiara dacă se apropie.

— Hm…, n-aş vrea să le stric somnul – răspunse căpitanul – dar pe de altă parte socot că propunerea d-tale e cât se poate de nimerită. Altminteri nu mai avem linişte deloc. Hai să-i trezim!

Căpitanul istorisi pe scurt lui George şi celor doi uriaşi cum stăteau lucrurile. Tânărul fu foarte bucuros şi zise:

— Minunat, tata, poate izbutesc să ucid fiara. Cine ştie câţi bieţi oameni a ucis ea până acum! Dar nu trebuie să ne arătăm cu toţi la foc, ci să ne împrăştiem în luminiş.

— Nu, căci atunci ştiu bine că vei fi uşuratic şi te vei apropia prea mult de desiş – răspunde căpitanul – fireşte, nu trebuie să rămânem cu toţii ia foc, în privinţa asta ai dreptate; vom face în aşa fel ca numai eu să stau aci, iar voi vă veţi aşeza jos, în apropiere. În chipul acesta, dacă veţi tine sub observaţie tufişurile, va trebui să vedeţi fiara când se va

apropia. Nici acum nu trebuie să vă lăsaţi văzuţi, ci să vă târâţi spre foc. Dar aşteptaţi până se vor potoli flăcările.

Căpitanul se duse la foc şi se aşeză pe locul unde şezuse doctorul mai înainte. Cu o creangă răscoli puţin focul, astfel că flacăra se micşoră, George, doctorul şi cei doi uriaşi se târâră îndată spre foc şi se postară de jur împrejur, la distanţe mici, cu faţa spre tufele de la marginea luminişului. Dar chiar şi aşa se aflau în primejdie, George se aşezase la vreo doi metri de foc şi îmbrăcămintea să de culoare închisă abia se deosebea de pământ, astfel că putea nădăjdui că fiara nu-l va zări din tufiş. Flacăra focului nu mai lumina decât până la vreo câţiva metri împrejur.

Minutele se scurgeau încet. Adesea se auzea din tufe ţipătul vreunei sălbăticiuni.

George privea cu încordare în tufişul dinainte lui şi îşi simţea inima bătând mai tare de câte ori i ne părea că vede mişcări în desiş. Era încredinţat că tigrul se afla pe aproape şi o încordare ciudată îl cuprinsese.

Din nou se auzi în tufiş behăitul speriat al unei căprioare, apoi răsunară pârâituri de crengi, care se pierdură repede în adâncul pădurii.

Tânărul strânse arma în mâini. Acolo trebuia să fie tigrul şi în fiecare clipă se putea ivi înaintea lui.

III
O NOUA TAINĂ

SE SCURSERĂ CÂTEVA CLIPE, apoi George văzu lămurit o mişcare slabă în tufa deasă din faţa lui.

După alte câteva clipe, zări scânteind ochii fioroşi ai tigrului. Înainte ca ei să poată duce arma la ochi, fiara se strecură afară din frunziş şi se pregăti să sară asupra căpitanului.

George nu-şi pierdu o clipă prezenta de spirit. Repede ridică arma şi slobozi două gloanţe în animatul ce plutea în aer – apoi se rostogoli în lături şi sări repede în picioare.

La vreo doi paşi numai de dânsul, tigrul căzu greoi la pământ. Din răgetul lui horcăitor, George îşi dădu seamă îndată că nimerise bine; dar fiara avea şapte vieţi într-însa, căci în clipa următoare se ridică iarăşi, năpustindu-se spre noul duşman, apărut pe neaşteptate.

George descarci fulgerător alte trei gloanţe în şir şi în aceeaşi clipă detunară şi puştile camarazilor, care aveau o ţintă bună de acolo unde se aflau.

După ce slobozise gloanţele, tânărul făcu o săritură înainte, căci tigrul se şi repezise spre dansul. Era un animal uriaş şi care nu putea fi răpus atât de lesne.

George scăpă ca prin urechile acului de o moarte cumplită, căci, în săritură, trupul tigrului îi atinsese picioarele.

Aceasta fu însă ultima săritură a fiarei. Cu un horcăit prelung căzu grămadă la pământ, apoi se zvârcoli de câteva ori, râcâind ţărâna. În cele din urmă se întinse cât era de lung şi rămase nemişcat.

— Drace, e mare, nu glumă! zise doctorul cu admiraţie. Şi câtă putere de viaţă într-însul! Trei gloanţe în cap, alte trei în piept şi două în partea de Jos a trupului… De n-aş fi văzut cu ochii mei n-aş fi crezut că un tigru rănit atât de greu mai e în stare de săritură.

— Nici eu n-aş fi crezut că va mai fi în stare de aşa ceva – zise George – trebuie să mărturisesc că m-am cam speriat când fiara a făcut ultima săritură, atingându-mi picioarele. Cu atât mai mult mă bucur că l-am răpus, căci are o blană minunată.

Doctorul examină dinţii hoitului şi zise:

— E un tigru bătrân, aşa dar un *man-eater* adevărat. Nu mai era bun pentru vânătoarea. De animale iuţi de picior. Cine ştie câţi oameni a ucis până acum! Cu siguranţă că am făcut o faptă bună împuşcându-l… Dar marele merit tot al lui George!

— Păi dacă nu trăgeaţi şi dv. Fiara m-ar fi răpus în cele din urmă – zise tânărul – dar acum hai să-l jupuim şi să-i tragem hoitul în desiş. N-aş vrea să-mi petrec noaptea în apropierea lui, deşi nu se mai poate face nimic.

Nu trecu mult şi trupul greoi fu jupuit. Petre şi Kard se pricepeau în treburi de astea.

Apoi camarazii puseră toţi mana şi traseră hoitul în desiş, după aceea uriaşul curăţa blana şi frecă cu cenuşă de lemn pe care o amesteca cu creierul tigrului. În vreun oraş din apropiere vor găsi ei unul care s-o tăbăcească cum trebuie şi s-o trimită apoi la Calcutta.

Petre rămase de veghe fiind rândul lui, iar ceilalţi se culcară şi adormiră.

Veghea a treia şi a patra se scurseră în linişte. Când Kard îl trezi pe George pentru a cincea veghe, îi spuse că şi fiarele, care se mai arătaseră din când în când, se liniştiseră repede. Prima jumătate de ceas trecu în linişte, apoi, însă, George auzi un zgomot ciudat în desişul unde târâseră ei hoitul tigrului. La-nceput tânărul crezu că erau şacali care sfâşiau cadavrul, apoi auzi sunete foarte neobişnuite.

Era un mârâit întărâtat, care aducea cu acela al unui bulldog mare.

Hoitul tigrului fusese dus la vreo cincizeci de metrii în pădure şi George s-ar fi dus cu dragă inima acolo, să se încredinţeze de pricina mârâitului. Nu putea însă să lase tabăra nepăzită.

Trebuia să aştepte, deci, până venea rândul doctorului.

Ascultă cu luare-aminte la zgomotele ce deveneau din ce în ce mai tari.

Deodată doctorul, care se trezise, puse mâna pe umărul lui George.

— N-am mai putut dormi – spuse el – vechea mea începe în curând. Am auzit sunetele acelea ciudate. Ştii tu, draga George, ce sunt acelea?

— Nu, doctore – răspunse tânărul, mi-am bătut capul să ghicesc, dar n-am izbutit.

— Sunetele acestea se aud foarte rar – explica savantul medic – acolo unde am aruncat noi tigrul trebuie să se afle vreo mlaştina sau o apă prin apropiere, căci sunt crocodili care se luptă pentru pradă.

— Ah! făcu George. Aşa trebuie să fie! Am citit eu că crocodilii scot astfel de sunete, când sunt întărâtaţi. Cred că e interesant de văzut şi n-aş vrea să scap prilejul. Tigrul o fi prea greu pentru care fiarele să-l poată tara în mlaştină şi s-or fi războind pe uscat pentru el. Dacă m-aş furişa până într-

acolo şi-aş aprinde brusc lampa de buzunar, voi avea probabil o privelişte foarte interesantă.

— Renunţă mai bine la asta, George, căci e prea primejdios! îl sfătui doctorul Bertram. Reptilele te pot rostogoli în apă cu coada lor şi atunci eşti pierdut. Afară de asta poţi nimeri singur în mlaştină, dacă nu eşti prevăzător. Rămâi mai bine aici – ne putem duce acolo când s-o lumina de ziuă.

— Nu, doctore, căci atunci nu voi putea urmări lupta dintre crocodili – răspunse George – lasă-mă să mă duc şi făgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă. Nici nu cred ca crocodilii să aştepte până voi fi ajuns eu în apropierea lor.

— Hm… asta e foarte probabil – încuviinţă doctorul – dar tot e primejdie să fie alţi tigri pe aproape. Dacă te duci singur te expui foarte mult. Ai avut doar şi tu prilejul să vezi cum se ceartă crocodilii în apă pentru prada lor. Nici aici n-o fi altfel.

— Ba da, pe uscat o asemenea luptă trebuie să fie cu totul altminteri – zise George – reptilele nu se pot mişca atât de uşor şi sunt încredinţat că oferă altă privelişte când se azvârle una asupra alteia în timp ce li se vede întreg trupul, nu ca în apă, numai pe jumătate.

— Bine, eu însă nu-mi iau nici o răspundere – spuse doctorul – din parte-mi n-ai decât să te duci, dar vezi de fii cu băgare de seamă, dragă George. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, n-aş avea o clipă liniştită în viaţă. Aş fi de părere să-l trezeşti pe Petre, ca să te însoţească şi el.

George privi şovăitor la coliba de crengi în care dormea uriaşul. Avea dreptate doctorul, că e prea primejdios să se ducă singur, noaptea, în pădure. Ar fi fost mai nimerit să-i însoţească Petre, dar acesta muncise din greu peste zi şi odihna îi era bine meritată.

— N-aş vrea să-l lipsesc pe Petre de somnul atât de trebuitor, doctore – zise tânărul – poate, că mâine drumul va fi mai greu şi atunci va trebui să-şi adune toate puterile ca să înlăture piedicile din cale. Mă voi grăbi pe cât se poate, aşa că nu e nevoie să-mi duci grija, dragă doctore. Ţin pistolul pregătit şi astfel mă voi putea apăra de reptile.

În aceeaşi clipă se auzi din spre locul unde se luptau crocodilii un lătrat foarte puternic, urmat de foşnete tari.

— S-o fi ivit vreo dihanie mare de tot pe câmpul de luptă – zise George, cu însufleţire – trebuie să mă duc repede într-acolo, poate aduc vreo piele de crocodil. Din apropiere e de ajuns pistolul ca să răpun o astfel de dihanie.

Fara să mai aştepte răspuns, George porni repede spre locul unde târâseră înainte hoitul tigrului.

Totuşi nu prea îi era îndemână, când se pomeni singur în întuneric. Încetul cu-ncetul se obişnuiră ochii săi să recunoască piedicile din cale. Înaintând, ascultă cu luare aminte la zgomotele luptei. Se apropia repede ţinând în mâna stângă lampa de buzunar, gata s-o aprindă la nevoie.

Iarăşi răsună lătratul acela puternic, apoi se auziră din nou foşnete amestecate cu trosnete de crengi. Dihania trebuie să se fi luat la lupta cu cineva. George auzi lămurit plescăitul boturilor grozave, loviturile de coadă care culcau la pământ ţoale tufele din apropiere.

Cel mult zece metri puteau să mai fie până acolo, astfel că tânărul aprinse lampa. La lumina ei se putea vedea o privelişte cum puţini oameni or fi văzut în viaţa lor. Un crocodil enorm înhăţase tocmai unul mai mic şi strângea furios gâtlejul victimei sale. Izbutise să-şi răstoarne potrivnicul pe spate. Abia după câteva clipe se păru că dihania zăreşte lumina lămpii.

Brusc lăsă jos prada şi un moment făcea impresia că se pregăteşte s-o zbughească înainte şi să atace pe noul său potrivnic. George ridica pistolul, dar nu mai avu răgazul să tragă, căci acum se petrecu ceva care-l încremeni.

Deodată răsună îndărătul crocodilului o fluierătură ascuţită pe care numai un om ar fi putut-o scoate.

Târâtoarea se-ntoarse cu iuţeala fulgerului, ascultătoare ca un câine şi, când răsună a doua fluierătură, porni în goană înapoi, dispărând printre crengile ce pârâiau.

George răsuflă uşurat. Ciudat lucru! Putea exista un om care să aibă putere asupra unui asemenea monstru? Nu mai era nici o îndoială în privinţa asta, căci tânărul văzuse cu ochii săi.

Rămase înmărmurit, ţinând mereu lumina îndreptată spre locul luptei. Văzu ca în vis hoitul tigrului sfâşiat pe jumătate, văzu crocodilul cel mic zbătându-se de moarte şi ceva mai încolo văzu un alt crocodil, mort dea binelea.

Făcuse o puternică impresie asupra lui scena la care luase parte, cu crocodilul uriaş care asculta de fluieratul unui om. Deodată îi veni în gând că se afla într-o situaţie primejdioasă. Acest individ misterios îl putea curăţa la iuţeală cu vreo armă vicleană.

Stinse repede lampa, se-ntoarse şi începu să alerge, cât îi îngăduia întunericul, înapoi spre lagăr.

Când ajunse, întrebă gâfâind pe medic:

— Doctore, este cu putinţă, oare, ca un crocodil uriaş să asculte de un om întocmai ca un câine? E posibil ca o astfel de fiară, chiar atunci când e întărâtată la culme şi se afla în

luptă cu un alt crocodil, să facă imediat stânga-mprejur când stăpânul ei o cheamă printr-un fluierat?

— Hm… trebuie să fi fost ceva ciudat de tot – zise doctorul, îngândurat – am auzit şi eu cele două fluierături şi credeam ca nişte oameni cu gânduri rele îşi dădeau de veste unul altuia, ia istoriseşte-mi în linişte ce-ai văzut!

George povesti în amănunţime şi doctorul părea din ce în ce mai mirat, până ce, în cele din urmă, zise:

— E adevărat că există crocodili în lacuri care sunt hrăniţi în mod regulat şi cunosc bine chemarea păzitorului lor. Dar n-am auzit acum ca un crocodil pe uscat să asculte întocmai ca un câine. E foarte ciudată chestia asta. Omul acesta trebuie să fie un îmblânzitor cum nu sunt mulţi.

— Doctore, nu cumva o fi indianul cu ochii ciudaţi? întrebă cu înfrigurare tânărul. De ce nu m-aş mira să aibă această putere.

— Mda… cu neputinţă nu e. Cam dă el târcoale locurilor de pe aici şi, după cât se pare, cunoaşte bine ţinutul. Dar nu ştiu ce scop urmăreşte, ţinând aici un crocodil domesticit Poate c-o fi însă vreunul care caută să ispăşească vreun păcat în felul acesta. Aşa mai pricep de ce a vrut să ne împiedece să ne urmăm drumul – ca să nu-i descoperim taina. Nu cred să ne mal întâlnim cu dânsul mâine când ne-om urma drumul.

— Eu însă aş vrea totuşi să-i descopăr taina – spuse George – şi aş mai dori să văd crocodilul uriaş la lumina zilei. Era un exemplar neobişnuit de mare. Păcat că acum nu-l mai pot împuşca, pentru că fiind domesticit, o fi ţinând mult indianul la dânsul.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – numai dacă indianul nu s-o fi folosind de reptilă pentru cine ştie ce scopuri criminale. Drept să-ţi apun, nu m-aş mira de fel dacă aş auzi în Musaffapur ceva cu privire la un zeu al crocodililor căruia i se aduc jertfe.

— E cu putinţă! zise George. Atunci, cu atât mai mult trebuie să căutăm a limpezi taina. Facem astfel o faptă bună ucigând reptila şi înlăturând pe Indian.

Cei doi camarazi vorbiseră englezeşte, din obişnuinţă. După ultimele sale cuvinte, lui George i se păru că aude un foşnet slab în desişul care se găsea la vreo opt metri depărtare. Privi repede într-acolo şi aprinse lampa de buzunar, a cărei lumină o îndreptă spre tufiş.

Văzu într-adevăr o mişcare uşoară, dar nu mai auzi nimic. Atunci spuse în şoaptă doctorului:

— O fi vreo sălbăticiune.

Şi adăugă, zâmbind:

— Sau o fi crocodilul uriaş, „Mugger”-ul, cum l-ar numi englezii. Poate că reptila şi bănuieşte că am de gând să mă ocup mai de aproape de ea.

— „Mugger”-ul nu cred să bănuiască, în schimb poate stăpânul lui – spuse doctorul, în limba germană – până acum am vorbit englezeşte, limbă pe care cu siguranţă că o pricepe. Poate că stătea ascuns în frunziş şi ştie acum că avem de gând să cercetăm taina pe care o ascunde cu atâta grijă.

— Atunci trebuie să fim cu şi mai mare băgare de seamă – răspunse George – din primul moment omul acesta nu mi-a plăcut şi acum îl socot şi mai primejdios, dacă într-adevăr dânsul e acela care a îmblânzit crocodilul uriaş. Cred că se cere să fim cu multa luare aminte când vom porni mai departe.

— Mai ales cât timp mai rămânem aici – spuse doctorul – culcă-te, dragă George şi lasă-mă pe mine să veghez! Te voi trezi îndată ce se va întâmpla ceva deosebit.

— Nu, nu, nu mă mai culc! se împotrivi tânărul. Sunt prea iritat ca să pot dormi. Mai bine să veghem împreună.

În aceeaşi clipă căpitanul ieşi din colibă, se apropiă de foc şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Vă aud de mult vorbind. E iarăşi vreun tigru pe aproape?

— Nu, tată, dar ceva mult mai misterios – răspunse George – un „mugger” uriaş, îmblânzit, al cărui stăpân pare să fie indianul acela care ne-a ieşit în cale de două ori. Cel puţin eu am credinţa că el este.

George istorisi ce văzuse. Căpitanul îi făcu mai întâi mustrări că se dusese singur noaptea în desiş, apoi zise:

— De fapt, e cu putinţă ca indianul misterios să joace aici rolul unui sfânt, iar crocodilului său grozav să i se aducă jertfe. Astfel de lucruri nu sunt de mirare în ţara minunată a Indiei. Fireşte că îndată ce se va lumina de ziuă, vom pătrunde în desiş, unde vom găsi poate dovezi pentru presupunerea noastră. Dar tu du-te de te culcă liniştii, George; eu voi rămâne cu doctorul, căci nu sunt câtuşi de puţin obosit, pe când tu ai avut de susţinut două lupte grozave cu fiare.

— Totuşi nu mă simt de fel obosit – se împotrivi George – şi n-aş putea dormi. Mai bine să rămân lângă foc, căci am o presimţire nelămurită că se va întâmpla ceva.

— Bine. Atunci rămâi aici – spuse căpitanul. Un ceas vom mai sta împreună, apoi vor rămâne de veghe Petre şi Kard.

IV
DOUĂ VIZITE NEAŞTEPTATE

CEI TREI CAMARAZI tocmai vroiau să se aşeze în voie lângă foc, când auziră din altă direcţie a pădurii zgomote slabe care se apropiau.

— Trebuie să fie un om – şopti George – un animal n-ar merge atât de neprevăzător. Să fie indianul acela misterios? Nu se poate, căci şi dânsul se pricepea să meargă fără zgomot prin pădure. Poate e vreun hoinar care a zărit lumina focului nostru. Său… tată… un gând grozav mi-a venit în minte: o fi un om hărăzit drept jertfă crocodilului!

— Cum de ne-a trăsnit prin gând aşa ceva? întrebă căpitanul. Asta e o prostie! Nimeni n-ar veni de bunăvoie aici ca să îndure moartea grozavă în fălcile crocodilului.

— Probabil că indianul misterios dispune de mari forţe hipnotice – spuse George, liniştit – nu e exclus ca la un anumit timp să silească prin voinţa să pe vreun locuitor din oraş să vină încoace la vremea hotărâtă. Vom vedea îndată dacă ideea mea e atât de absurdă.

— Să ştii că se poate să aibă dreptate George – încuviinţă doctorul – aici totul e cu putinţă, oricât ar părea de imposibil pentru minţile noastre europeneşti. E ciudat însuşi faptul că la o ora atât de înaintată vine un om încoace prin desişul acesta.

— Dar dacă ar fi venit din oraş, s-ar fi folosit de şosea – zise căpitanul – vine el din direcţia aceea, după cât se pare, dar merge prin inima desişului.

— Se vede ca şoseaua face o cotitură care scurtează drumul – zise doctorul – e şi asta o dovadă că omul se află în stare de hipnoză. Tăcere… va ieşi acuş dintre tufe – să vedem ce-o face când o vedea focul şi pe noi.

Cei trei camarazi rămaseră liniştiţi, privind cu încordare spre desişul din care urmaşă se ivească necunoscutul. Din spirit de prevedere puseră mâna pe arme, ca să fie gata în orice împrejurare.

Deodată frunzişul se dădu la o parte şi un indian apăru în luminiş. Se opri când văzu focul în care doctorul zvârli repede câteva vreascuri, aşa fel ca să se înteţească flăcările.

Era un indian încă tânăr şi bine făcut, cu ochi nespus de mari, în care se oglindea lumina focului.

— Îmi face impresia că e hipnotizat – zise doctorul – poate că izbutesc, însă, să-l liberez de povara asta şi atunci se poate să aflăm lucruri foarte interesante.

Indianul se puse iar în mişcare şi veni dea dreptul spre foc. Chipul îi era ţeapăn de parc-ar fi purtat o mască, iar ochii-i priveau ţintă la flăcări Căpitanul şi George îşi dădură şi ei

seamă acum că străinul se afla sub o putere străină şi tânărul şopti tatălui său:

— Vezi, aveam dreptate cu presupunerea mea, vine aici din porunca indianului acela misterios ca să devină o jertfă a crocodilului. Dar las-că vom şti noi să împiedecăm asta.

Hipnotizatul se opri în faţa focului şt atunci doctorul îi strigă în limba indiană:

— Priveşte-mă!

Supus, necunoscutul ridică ochii şi medicul îl sfredeli cu privirea. Ochii indianului devenită tot mal ficşi.

— Cine eşti? întrebă doctorul.

— Gopa, pescarul din Musaffapur, răspunse celălalt, cu supunere.

— Ce cauţi aici?

Întrebarea asta se vedea că-i face bătaie de cap indianului. Se citea lămurit pe chipul său cum se silea să-şi aducă aminte, dar se părea ca memoria îl părăsise. Doctorul însă nu-l slăbi. Continuă să-l sfredelească cu privirea pe hipnotizat şi întrebă încăodată:

— Caută să-ţi aduci aminte pentru ce ai venit încoace? Cine ţi-a poruncit?

Ochii indianului luciră o clipă, apoi răspunse:

— A fost Kunda, zeul crocodililor.

— Şi ce să faci aici?

— Nu ştiu.

Doctorul dădu din cap mulţumit, apoi făcu nişte semne pe dinaintea Indianului şi strigă deodată:

— Trezeşte-te!

Hipnotizatul înălţă capul. Expresia fixă dispăru din ochii săi, pe chipul lui se întipări uimire, apoi îngână:

— Sahib, cum am ajuns aici?

— Tu eşti Gopa, pescarul din Musaffapur – spuse doctorul – şi ai venit încoace pentru ca aşa ţi-a poruncit Kunda. Nu-ţi poţi aminti?

Pe chipul indianului se putea vedea acum o expresie de groază.

— Kunda a poruncit? şopti el în cele din urmă. Oh, atunci sunt pierdut… asta înseamnă ca sunt jertfa aleasă de ei.

— Prostii! strigă doctorul. Nu mai există nici un fel de jertfe acum. Ce ai în punga pe care văd c-o porţi?

Buimăcit, indianul desfăcu punga pe care o avea sub braţul stâng, apoi zise mirat:

— Giuvaieruri şi bani? Pe care mi le-a lăsat moştenire tata, precum şi economiile mele. Le-am scos din ascunzătoarea pe care numai eu o cunosc.

— Aha! făcu căpitanul. Acum am dat de tainele lui Kunda acela. El s-a înscăunat ca zeu al crocodililor şi din când în când o fi având nevoie şi de jertfe. Pentru aceasta. Fireşte că atunci îşi alege numai oameni înstăriţi din oraş, pe care îi hipnotizează şi cărora le porunceşte să aducă încoace toate giuvaierurile şi toţi banii lor. Crocodilul îi ucide apoi, iar Kunda îşi sporeşte averea.

Indianul întinse mâinile, îngrozit şi îngână:

— Dar e un sfânt…

— Da, un sfânt care se îngrijeşte ca buzunarele să-i fie pline – spuse căpitanul, înfuriat – las-că i-om lua noi sfinţenia! Dar ia spune, Gopa, de cât timp se aţine Kunda prin locurile acestea?

— De doi ani, Sahib.

— Şi cât de des dispare câte un om din oraş? La ce răstimpuri trebuie să aibă crocodilii săi câte o jertfă?

— În fiecare lună. Sahib, sunt pierdut, trebuie să mă duc la dânsul! De două ori s-a întâmplat că nişte oameni s-au împotrivit voinţei sale şi urmarea a fost ca s-au pomenit înşfăcaţi de un crocodil uriaş în faţa caselor lor şi târâţi de acolo. Sahib, nimeni nu poale călca porunca lui Kunda.

— Drace, omul acesta e un ucigaş de rând! strigă căpitanul. Trebuie neapărat să-i venim de hac. În vremea de când s-a ivit aici a jefuit deci peste douăzeci de oameni şi i-a dat crocodilului să-i sfâşie. George, mă bucur că ai văzut limpede în chestia asta şi că ai pătruns în desiş unde ai descoperit crocodilul uriaş. Îndată ce se va lumina de ziuă vom cerceta cu amănunţime cum stau lucrurile şi vom răpune dihania. Gopa, tu rămâi aici! Sub ocrotirea noastră eşti în deplină siguranţă.

— Sahib, mă supun – zise indianul, încetişor – dar totuşi nu pot fi salvat. Kunda mă va lua şi dacă nu vine el singur, va trimite crocodilul său sfânt care mă va înhăţa, ducându-mă la dânsul.

— Ar fi culmea dresajului dacă dihania te va alege tocmai pe tine din mulţimea celorlalţi oameni – spuse căpitanul.

Doctorul, care stătea lângă indian, se aplecă deodată asupra acestuia şi mirosi în jurul. Apoi întrebă repede:

— Gopa, întrebuinţezi tu vreun parfum? Vreau să zis, ai vreun mijloc cu care faci ca veştmintele tale să miroase frumos?

— Nu, Sahib – răspunse indianul, mirat – niciodată nu m-am folosit de aşa ceva.

— Miroase foarte slab a mosc – spuse doctorul către căpitan şi George – acum îmi dau seama cum lucrează Kunda acesta. Îşi stropeşte victimele cu parfum de mosc – cine ştie

cum! Şi în chipul acesta nu e de mirare că crocodilul găseşte jertfa, printre atâţia alţi oameni. Individul acesta merită spânzurătoarea nu odată ci de zeci de ori.

În vreme ce vorbea, doctorul cercetă cu luare-aminte vestmântul alb al indianului, apoi arătă spre o pată mare uleioasă şi urmă, triumfător:

— Uitaţi-vă aici… e ceea ce am bănuit. Kunda are un ulei care miroase a mosc şi pe care-l scoate, de sigur, de la alţi crocodili. Aşa dar, întreaga chestie ar fi limpezită pentru noi – şi nu mai rămâne decât să punem mâna pe ucigaş şi să-l facem nevătămător.

— În privinţa aceasta să n-ai nici o grijă – răspunse căpitanul, dârz – nu ne vom lăsa până nu-şi va primi pedeapsa cuvenită.

— Numai de n-ar fi găsit răgazul să dispară – spuse George – poate că a pândit înainte când am stat de vorbă cu doctorul şi ştie acum că i-am descoperit taina.

— Îl vom găsi noi i zise Farrow, cu hotărâre. Şi daca totuşi nu vom izbuti, vom purta de grijă ca englezii să dea de urma acestui ucigaş înfiorător. E primejdios să începem chiar acum cercetările, dar îndată ce se va lumina de ziuă ne punem pe lucru.

— Poate însă că în vremea asta se face nevăzut cu crocodilul, pentru ca să-şi urmeze în altă parte nelegiuirile – zise George – ce-ar fi să pornim la drum? Urme vom găsi cu siguranţă. Cel puţin să cercetăm locul unde zace hoitul tigrului.

— Nu ne va folosi mult şi apoi e prea primejdios – se împotrivi căpitanul – în apropierea acestei poteci trebuie să fie mlaştini, altminteri n-ar fi venit crocodilii să-şi ia prada. Şi pe întuneric putem cădea lesne în mlaştinile acelea. Nu, nu, e mai bine să aşteptăm până când s-o lumina de ziuă.

— Atunci să dormim cel puţin – propuse doctorul – acum pot sta de veghe Petre şi Kard, apoi vine iar rândul meu şi al lui George. După aceea ne vom pregăti ceva de-ale gurii şi în zori vom fi gata de plecare.

— Are dreptate doctorul – încuviinţă căpitanul – aşa vom face. Şi te opresc, George, să porneşti singur în desiş. Hai să ne culcăm! Gopa poate dormi şi el la noi, nu trebuie să-l lăsăm singur.

Tânărul indian nu se împotrivi, ci urmă pe camarazi în coliba de frunziş şi se culcă.

Petre şi Kard ieşiră afară. Căpitanul le spuse ce au de făcut şi-i preveni asupra primejdiei ce-i putea ameninţa. Ştia că se poate bizui pe cei doi uriaşi.

George se întinsese lângă indian, care căzuse îndată într-un somn adânc. Viteazul tânăr nu putu adormi, căci îl preocupa mereu cele auzite. Kunda acesta trebuia neapărat să fie înlăturat, căci era un nelegiuit fără pereche.

Chibzui cum i s-ar putea da de urmă, dacă într-adevăr fugise. Cu crocodilul său uriaş nu era în stare să înainteze atât de repede, încât să nu poată fi ajuns.

Încetul cu încetul, George se simţi cuprins de mirosul de mosc ce-l împrăştia indianul începea să-l supere. Gândul i se duse iarăşi la şiretenia ucigaşului care se dădea drept sfânt.

Mirosul părea să devină tot mai tare. George lupta împotriva somnului şi se gândea că ar fi mai bine să se scoale şi să se ducă lângă foc. Dar se simţi în neputinţă să facă asta de parcă era ţintuit acolo.

Deodată auzi un zgomot ciudat şi în aceeaşi clipă somnul îi dispăru ca prin farmec.

Se ridică încetişor şi ascultă cu încordare. Mirosul de mosc devenise de nesuferit şi tânărul erou nu-şi putea lămuri pricina. Pata destul de mică de pe vestmântul alb al indianului nu putea doar să răspândească un miros atât de puternic şi apoi, ar fi trebuit să bage de seamă asta înainte. Deodată avu presimţirea unei primejdii şi imediat trase revolverul de la brâu.

Apoi auzi iarăşi un zgomot slab, care venea din spre peretele de crengi al colibei. George îşi dădu seamă ce era şi se simţi străbătut de un fior.

Crocodilul uriaş trebuia să fie lângă colibă… Da… crengile se mişcară acum sub o apăsare uşoară… Dihania mirosise aşa dar moscul cu care vicleanul Kunda stropise veştmântul lui Gopa. Poate că în clipa următoare va da năvală în colibă, va înhăţa victima şi o va târî în desiş.

George întinse mâna stângă deasupra trupului indianului şi apăsă binişor cu degetele pe crengi.

Simţi o uşoară zguduitură, apoi iarăşi sunetul dinainte. Atunci întinse revolverul şi slobozi patru gloanţe în împletitura de ramuri.

Căpitanul şi Gopa se treziră speriaţi. De afară se auzi un geamăt şi tânărul îşi dădu seamă că nimerise bine.

Sări repede în picioare şi strigă:

— Petre, Kard, crocodilul e îndărătul colibei!

Apoi se repezi afară şi în aceeaşi clipă detună pistolul Uriaşului de două ori. George auzi şuieratul gloanţelor deasupra lui, se aplecă repede, sări pe după colţul colibei şi aprinse lampa de buzunar.

În lumina ei văzu coada uriaşului crocodil, care dispăru fulgerător în desiş. Slobozi un glonţ după dihanie, dar ştia că

nu-l putea răni prea grav.

Când căpitanul auzi cele povestite de fiul său, spuse mânios:

— Asta e prea-prea! Dar acum cel puţin putem trage nădejde că vom pune mâna pe Kunda acesta. De nimerit cred că ai nimerit, George şi nici gloanţele lui Petre nu şi-or fi greşit ţinta, astfel că crocodilul nu va putea să şi urmeze stăpânul atât de repede cum ar trebui.

— Atunci ne-am putea lua acum după urmele sale – spuse George – dihania va fi lăsând cu siguranţă dâre de sânge.

— Nu, pe întuneric nu mergem în desiş! se împotrivi căpitanul. În schimb vom pregăti acum ceva de mâncare, căci de dormit tot nu vom mai putea dormi. Ne strângem apoi lucrurile şi până la ziuă suntem gata de plecare.

Aşa şi râmase.

Când se lumina de ziuă, George fu cel dintâi în desişul unde se făcuse nevăzut crocodilul. Zări lămurit încă dârele de sânge pe care le lăsase dihania rănită. Probabil că gloanţele nimeriseră mai bine decât îşi închipuise.

Tânărul se folosi de poteca pe care o croise el cu tovarăşii săi atunci când târâseră în desiş cadavrul tigrului. Nu ţinea seamă de camarazi, ştiind că ei îi vor urma.

Ajunse curând la locul unde avusese loc lupta dintre crocodili. Hoitul tigrului nu mai era acolo. O dâră iată ducea spre o tufă mare şi George se luă după urma aceasta, deoarece presupunea că ducea la mlaştina în care sălăşluia, alături de ceilalţi crocodili şi uriaşul „Mugger”.

Era greu să-ţi faci drum printre crengile mlădioase, astfel că George se lăsă în patru labe şi se târî înainte. Mergea mai uşor acum, căci crocodilii croiseră un drum când târâseră prada.

V
ÎN MARE PRIMEJDIE.

TIMP DE VREO CINCI MINUNTE George înaintă în felul acesta. Departe îndărătul său auzea din când în când, chemările camarazilor. Probabil că ei îşi croiau o potecă mai bună prin desiş că nici n-ar fi putut să se târască aşa cum făcea tânărul.

Deodată, pe când tocmai întindea mâna dreaptă, George dădu cu ea în mlaştină. Ajunsese la ţintă, dar văzu îndată că nu era de nici un folos. Trupul său era încă în întregime între crengile unei tufe mari, prin care crocodilii îşi târâseră prada.

Mai departe nu se putea târî, căci acolo începea terenul mlăştinos. Văzu înaintea lui o suprafaţă liberă, dar nu putea cuprinde cu privirea întinderea ei. Deoarece era împiedicat de ramuri atât pe dreapta cât şi pe stânga.

Observă însă ceva care îl îndemnă să se dea repede înapoi. În faţa lui se stârni o mişcare uşoară sub pătura verzuie care acoperea mlaştina. Pe urmă ieşi la iveala un cap hidos din apa murdară, un bot uriaş se căscă şi cu greu îşi putu retrage George, în ultima clipă, braţul, care era cât p-aci să fie înhăţat de colţii grozavi ai reptilei.

Nu era însă Mugger-ul aceia uriaş, cu toate că şi acesta avea o mărime respectabilă. Abia acum îi veni în gând lui George, că pe ultima porţiune a drumului nu văzuse dâre de sânge. Asta însemna că Mugger-ul apucase pe alt drum. Fără-ndoială că-l urmase pe stăpânul său, care de sigur că părăsea grabnic ţinutul mlăştinos.

Se târî repede înapoi, până găsi un locşor între câteva tufe, unde putea sta ridicat. La vreo douăzeci de metri spre stânga lui, auzi glasurile camarazilor. El răspunse când tatăl său îl strigă, apoi iscodi cu luare-aminte în juru-i.

Şi un zâmbet de bucurie îi lumină chipul. Văzu iarăşi câteva picături de sânge care duceau într-o tufă ce forma un unghi drept cu poteca pe unde merseseră crocodilii spre mlaştină.

Se aplecă repede şi observă că ramurile puteau fi despărţite cu uşurinţă.

Acum nu mai avea nevoie să se aplece, putea să treacă de-a-n picioarele, fără să facă prea mult zgomot. Pentru a lăsa însă un semn camarazilor care îl vor urma îndată, frânse câteva crenguţe ale tufei. Nu se-ndoia că ei vor pricepe semnul acesta.

Îndărătul tufei George dădu de o potecă îngustă, dar bine întreţinută. Cu siguranţă că pe acolo fugise Kunda cu crocodilul său.

Tânărul porni repede înainte, în nădejdea că va ajunge curând din urmă crocodilul uriaş. Dârele de sânge care tot se mai vedeau, erau o dovadă că reptila era grav rănită. Astfel că nu putea alerga repede, cu atât mai mult cu cât pe uscat, crocodilii se mişcă greu.

George auzi iarăşi îndărătul său chemarea căpitanului, dar de astă dată de departe. Răspunse, apoi porni iar înainte. Îşi ţinea în mână puşca; cu un glonţ bine nimerit putea culca la pământ crocodilul uriaş.

Urmele de sânge începură să se rărească. Probabil că rănile dihaniei erau pe cale să se închidă.

George se aplecă adânc, ca să caute alte urme ale Mugger-ului şi găsi întipăriturile ghearelor ascuţite, apoi nişte dungi lăsate pe pământ de coada monstrului.

Iuţi pasul şi în cele din urmă terenul potecii se schimbă, devenind din ce în ce mai acoperit cu buruieni şi ierburi. Se şi lărgea în aceiaşi timp şi George presupuse că în curând va da de şoseaua veche care ducea la Musaffapur.

Dacă nu ajungea până acolo crocodilul, atunci fireşte că greutăţile vor deveni mai mari şi va pierde mult timp cu căutarea urmelor.

Pentru moment putea merge mai repede, căci urmele crocodilului se vedeau lămurit în ierburile înalte.

Din când în când tânărul ajungea în luminişuri mici, pe care le străbătea repede. Poteca ducea aproape drept prin desiş şi numai pe alocuri se încolăcea în jurul trunchiului unui copac uriaş.

Din nou ajunse George într-un luminiş mic. Aici creşteau buruieni şi ierburi înalte şi urma crocodilului era lesne de recunoscut. În vreme ce gonea prin luminiş, tânărul privea spre celălalt capăt, ca să vadă continuarea potecii şi asta era cât p-aci să-l prăpădească.

Urma crocodilului ducea prin apropierea unul tufiş mare. Dacă George ar fi privit spre pământ, poate că ar fi scăpat cu bine; el, însă, tocmai descoperise iarăşi poteca şi căuta să nu piardă din ochi deschizătura îngustă.

Deodată, pământul începu să-i fugă de sub picioare. Încercă să se dea repede înapoi, să se răsucească, astfel ca să poată privi iar în direcţia de unde venise – dar picioarele i se înnămoliră cu repeziciune. Intrase până la şolduri în clisa caldă, când începu să se zbată, întinzând mâinile. Puşca îi zbură departe, dat asta n-avea importanţă acum, căci el găsi cel puţin sprijin pentru mâini, chiar dacă nu erau decât nişte buruieni în formă de tufă.

Pământul tare pe care s-ar fi putut salva era la vreo doi metri de dânsul şi el văzu lămurit acum că acolo începea

mlaştina. Pătura aceasta amăgitoare nu putuse ţine decât vreo doi trei paşi, care fuseseră foarte uşori.

Acum nu se mai putea libera singur, ci trebuia să aştepte ajutorul camarazilor. Începu îndată să strige şi, spre marea lui bucurie, căpătă îndată răspuns. Dar camarazii erau încă departe.

Tânărul rămase liniştit. Ştia că o mişcare neatentă l-ar face să-şi piardă ultimul sprijin şi se va afunda din ce în ce mai adânc, înghiţit de nămol.

Îl cuprinse iarăşi o furie nemărginită împotriva lui Kunda. Desigur că ticălosul acesta croise astfel poteca încât să treacă pe lângă mlaştina acoperită şi cel ce nu cunoştea asta trebuia să cadă în cursă.

Întorcând uşor capul, George văzu lucind o apă negricioasă printre muşchiul de la suprafaţa.

Îşi strigă iarăşi camarazii şi de data aceasta răspunsul lui Petre veni cam de la douăzeci de metri depărtare. Tânărul se linişti de tot, căci salvarea era aproape.

Deodată auzi un zgomot care îl făcu să i se urce sângele în obraz. Şi zgomotul acesta venea din tufa de lângă dânsul; era hârşâitul pe care-l face pielea unui crocodil când se târăşte pe pământ.

Puşca lui era departe, pistoalele la brâu, dar nu cuteza să-şi desprindă mâna din sprijinul pe care şi-l găsise, căci s-ar fi putut afunda cu totul, întoarse capul şi privi spre tufă. Da, aşa era:

O pereche de ochi reci luceau acolo, apoi un bot enorm îşi făcu loc printre crengi – crocodilul uriaş stătea lângă el, părând că-l priveşte cu satisfacţie, ca şi cum ar şti că prada nu-i mai poate scăpa.

Căpăţâna hidoasă mai era la cel mult doi metri, ascunsă încă pe jumătate sub frunziş. Dar dihania se apropia tot mai mult, cu o încetineală care-l înnebunea pe George.

I se părea ca reptila vrea să se joace cu el, ca pisica cu şoarecele.

Privi cu furie la căpăţâna înfiorătoare, apoi văzu, cu bucurie, că gloanţele sale din noaptea trecută nimeriseră bine. Găurile se vedeau lângă nas şi ceva mai sus, deasupra ochiului. Poate că, din pricina rănilor, crocodilul nu mai avea atâta poftă de atac. Şi furia lui George se potoli foarte repede şi abia acum îşi dădu seamă că ar fi fost pierdut dacă fiara ar fi desfăşurat iuţeala ei obişnuită.

„Mugger”-ul rămase liniştit locului şi privi ţintă la George. Viteazul tânăr ştia că Petre se va ivi peste câteva clipe, îşi aţinti privirea în ochii crocodilului şi stătu fără să se mişte, ca să nu întărâte cumva dihania.

Dar după câteva clipe „Mugger”-ul începu iar să înainteze, târâş. Deschise botul însângerat, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles tânărului că-l aşteaptă.

Însă George se bucură văzând că două gloanţe găuriseră falca de sus. Astfel se explica sângele care umplea botul fiarei.

Eroul nostru scoase acum un ţipăt puternic, vrând să i dea de înţeles lui Petre că se află în mare primejdie şi pe de altă parte să sperie întrucâtva dihania. Şi izbuti, căci credinciosul Petre răspunse din apropiere, iar crocodilul se opri brusc şi închise, speriat, botul.

După câteva clipe Petre se şi ivi. Văzu numaidecât situaţia primejdioasă în care se afla George; nu zări însă crocodilul, deoarece acesta stătea nemişcat şi făcea impresia unui trunchi de copac doborât de furtună.

Petre îşi sprijini puşca de o tufă din apropiere, privi cercetător în juru-i, apoi luă o creangă mare şi păşi cu băgare de seamă spre marginea mlaştinii. Întinse craca spre George, dar când tânărul vru s-o apuce, crocodilul se trezi din nemişcarea sa.

Se târî puţin înainte şi căscă iarăşi botul lui grozav. Abia acum zări Petre dihania şi speriat, se dădu îndărăt cu o jumătate de pas. George însă înhăţase creanga şi o ţinea strâns, cu puterea disperării.

În felul acesta, Petre, care nici nu simţea greutatea, îl trase niţel din apropierea primejdiosului duşman. Cu mâna dreaptă tânărul se prinse acum de altă tufă, mai trainică şi când auzi lângă dânsul loviturile de labă ale crocodilului, îi strigă lui Petre:

— Împuşcă-l…. Lasă creanga jos… voi ieşi eu singur afară!

Uriaşul îşi dădu seamă că aceasta era singura cale ca să şi salveze odorul. Puse repede creanga la pământ, scoase pistolul, ţinti scurt, apoi descărcă două gloanţe în reptilă.

În vremea asta, George izbuti să se tragă până la marginea mlaştinii, cu ajutorul crengii. Cu mâna stângă se ţinu bine, cu cealaltă scoase pistolul şi se-ntoarse pe jumătate.

În iritarea lesne explicabilă de care fusese cuprins, Petre nu ochise atât de bine, crocodilul se aruncă înainte şi începu să se zvârcolească în apropierea lui George, în apa negricioasă a mlaştinii.

Tânărul se afla încă în mare primejdie, căci botul enorm ai reptilei se deschidea şi se închidea numai la câţiva centimetri de dânsul.

Trebuia să iasă cât mai repede din mlaştină – dar înainte de a face asta goli încărcătorul pistolului drept în botul

ameninţător al crocodilului. Apoi, cu o străduinţă supraomenească, Se săltă în sus. Petre se aplecă repede, îi apucă de haină pe tânăr şi-l smuci cu atâta putere afară, încât îl făcu să zboare pe pământul tare.

George se ridică îndată de jos şi puse mâna pe puşca lui, care se afla chiar acolo. Se-ntoarse pe urmă spre mlaştina în care se zvârcolea crocodilul. Apa ţâşni cât colo, apoi dihania îşi adună puterile pentru ultima oară.

Deodată, botul hidos din care sângele ţâşnea, se ivi la marginea mlaştinii; labele dinainte ale reptilei se înfipseră în pământul tare şi, în clipa următoare trupul uriaş ieşi din apă, ea să se năpustească asupra celor doi camarazi.

Petre şi George săriră repede în lături, printre dânşii trecu crocodilul, dar apoi puşca tânărului detună.

Cu toate că fusese nevoit să tragă repede, George nimeri bine şi rezultatul se arătă pe dată, ca lovit de trăsnet crocodilul rămase pe loc. Cei doi tovarăşi avură timp să se salveze din apropierea primejdioasei cozi şi abia după aceea crocodilul începu să se lupte cu moartea. Glonţul tânărului zdrobise ceafa dihaniei.

Răsuflând uşurat, eroul nostru întinse lui Petre mâna şi, strângându-i-o cu putere, zise:

— Şi de data asta mă aflam la un pas de moarte. Îţi mulţumesc, Petre. Acum hai să mergem mai departe, căci Kunda e liber încă şi trebuie să-l punem cu botul pe labe.

Vrednicii camarazi nu mai avură nevoie, însă să caute mult. Deodată răsună în apropierea lor un ţipăt sălbatic, neomenesc. Indianul misterios cu ochii galbeni stătea acolo şi se holba la crocodilul ucis.

În clipa următoare scoase fulgerător un pumnal din buzunarul vestmântului său şi, cu un ţipăt înfiorător, se năpusti spre George. Atacul fu atât de repede încât tânărul nu mai avu răgazul să scoată celălalt pistol. Izbuti, însă, cu ţeava puştii sale, să dea în lături braţul cu care indianul ţinea pumnalul. Apoi detună o împuşcătură.

Văzându-l pe George al său într-o primejdie atât de mare, Petre Uriaşul îşi redobândise pe dată stăpânirea de sine. Ţinti o singură clipă şi odată cu glonţul care porni, misteriosul „zeu al crocodililor” – căzu grămadă la pământ. Glonţul îi găurise fruntea.

Era mort! George privi îngândurat la el şi zise:

— La drept vorbind, asta a fost o moarte prea uşoară pentru monstrul acesta cu chip de om. Dar e bine şi aşa, bietele victime sunt cel puţin răzbunate.

*

* *

În curând se iviră camarazii şi când Gopa văzu cadavrul lui Kunda, păru că devine dintr-o dată alt om. Ajută cu vrednicie la jupuirea crocodilului uriaş, a cărui piele George ţinea neapărat s-o ia cu dânsul.

Kunda fu îngropat într-o groapă puţin adâncă. N-aveau decât să-i dezgroape şacalii şi hienele, căci nu meritase alt mormânt.

În cursul după-amiezii camarazii ajunseră la Musaffapur. Căpitanul se duse îndată la poliţie şi descrise într-un proces-verbal semnat de el grozava aventură cu indianul criminal.

Poliţaiul englez îi mulţumi călduros. De multă vreme aflaseră autorităţile despre năzdrăvăniile acestui „sfânt al crocodililor", dar nu găsiseră nici o urmă, ca să poată da de el. Ca semn de recunoştinţă el făgădui că se va îngriji cat va putea mai bine de păstrarea blănurilor ursului şi tigrului, precum şi a pielei crocodilului. Când camarazii se vor înapoia din lăuntrul ţarii, vor găsi trofeele acestea la Calcutta.

Peste noapte rămaseră la Musaffapur ca oaspeţi ai şefului poliţiei, care se îngriji să le înnoiască proviziile de merinde şi muniţie.

A doua zi dimineaţă porniră mai departe spre ţara prinţului Ghasna, vechiul lor prieten.

Şi George se bucura din inimă de revederea eu frumoasa Sanja.

Sfârşitul volumului: **ZEUL CROCODILILOR.**

În numărul următor:

BANDITUL JIM RANDLE.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihai Eminescu, nr. 13, [illegible]